

ማኅሌት

እራቱ ተበልቶ፣ ማእዳ ተነስቶ
ወሬ ሲያጣጥሙ፣ ኩራዙም በርቶ
ማኅሌት በልጅነት ስታዳምጥ ነቅታ
“ልጄ፣ ይበቃሻል፣ ሂጂ ከመኝታ...”
ብለው ቢሸጁትም፣ የተኛች መስላ
ወሬ ትቀስም ነበር የሚሉትን ሁላ።

ጠላ እየጠጡ፣ ቆሎም እየበሉ
በልጅነታቸው፣ ኋላም ከፍ እንዳሉ
እነ አባባ ያዕቆብ በሸፍትነት ሳሉ
ሽማግሌዎቹ የሆነውን ሁሉ
የድሮው ከዛሬው እየቀላቀሉ
ያወሩ ነበረ እያሰላሰሉ።

ይህን እየሰማች ዕንቅልፍ ሲወስዳት
በሕልሚ እየመጣ ወትሮ የሚታያት
“አድርሺው ልጄ ሆይ ይህንን ቁም-ነገር
ጳውሎስና ጴጥሮስ ከሞቱበት አገር...”
አባባ ያዕቆብም እጅግ የሚወዷት
አደራ አስይዘው ሩቅ አገር ሲሰዱት

የተቋጠረ ዕቃ ይዛ ስትሄድ
ከማታውቀ አገር ጠፍቶባት መንገድ
“እማየ! ጠፋብኝ” እያለች ነቅታ
ብንን ትላለች ከዕንቅልፏ ተነስታ
አይዞሽ ልጄ!” ሲሉ፣ ሲያባብሉ አክስቷ
ድንጋጤው ጠፍቶ፣ ያቆማል ጩኸቷ

ማኅሌት በልጅነት እንዲህ እያደገች
የዚህ ሕልም ፍቺ ምን ይሆን እያለች
ቡና ሲቆላና፣ ሙቀጫ ሲወቅጡ
ቁርስ ሲበላና፣ ቡናውም ሲጠጡ
ሌሊት ያለምኩትን ፍቱልኝ እያለች
ሽማግሌዎቹን ትጠይቅ ነበረች

ሽማግሌዎቹም ዛሬስ ሕፃን ነሺ
ትንሽ ከፍ ብልሽ ከልጅነትሺ

እንነግርሻለን ለሞያ ስትደርሺ
ቁም-ነገር አለ እንጂ የምትወስዷው
ለሩቅ አገር ሰዎች የምትነግሪው

ትንሽ ከፍ እንዳለች ምስጢሩን ሳይነግሯት
ለትምህርት ብለው ውጭ አገር ሰደዱት
ዘመናቱ ሄዱ፣ ትምህርቱም ተገፋ
የውጭ አገር ኑሮ፣ ስንቱን አሳልፋ
ነገሩን ረሳችው፣ ሕልሞቹም አበቁ
ሽማግሌዎቹም እየሞቱ አለቁ

ማኅሌት ተመልሳ ከአገሯ ስትመጣ
ከቤተሰቦቿም ግማሹን ልታጣ
መጣች ተመልሳ አይታ በዙ ዓለም
ያአገሯ ናፍቆት ጠንቶባት በጣም
እክስቷ እማሆይ እኛ መነኩሲት
አባባ ያዕቆብም ሞተው ቆይዋት

ተላቅሰው፣ አልቅሰው ሁሉም ተቀበሏት
ትንሽ ሰንበት ብሎም ናፍቆት ሳይወጣላት
የሰንቤቱ ጸበል ጎረቤት ተጠርታ
ጸዲቅ-ጸበሉንም ተሳልማ፣ ጠጥታ
አንድ አዝማሪ አየች ዓይኑ የታወረ
ብዙ ድንቅ ነገርም ያወራ ነበረ

አሮን የተባለ የሰፈሩ አዝማሪ
መሰንቆና፣ ክራር፣ በገናም ደርዳሪ
በየጠበሉና፣ በሐዘንም ቤት፣
በየሰርጉም ቦታ ሄዶ ሲጫወት
ታሪክ አያይዞ ብዙ ሲናገር
አድማጩን ሰው ሁሉ ያስለቅስ ነበር

ቋንቋውን ዘንግታው ሲተረጉሙላት
ድሮ የረሳችውን ሕልሟን ከሰቱላት
አሮን አዝማሪው ዛሬ ታውሯል
በልጅነቱም ለካ አርበኛ ኖሯል
ከአባ ያዕቆብና ከማሆይ ወለቱ
ስንት ጀብዱ ሠሩ በአንድነት ሦስቱ

“እግዜር ዕድሜ ሰጥቶን ደግ መቆየት
ጠፍተሽ ቀረሽ ብለን ብዙ ከመስጋት
እንኳን ደህና መጣሽ የኛይቱ ማኅሌት!

“ስሚኝ ልነግርሽ ነው ድሮ የሆነውን
በወረራ ዘመን የተፈጸመውን
ወደ ሮማ ወስደሽ የምትነግረውን

“ሶላቶች ነበሩ በጥጋብ ያበዱ
አገራችን ወርረው እጅግ የቀለዱ
የሠሩት’ማ ግፍ ብዙ ነዋ ጉዱ

“ስንቱን በግፍ ፈጁት፣ ጭቆናው ከረረ
ከሞት የተረፈው እየተማረረ
ወደ ሽፍትነቱ ገባ እየበረረ

“ብዙ ሰው ያን ጊዜ ከዱር ሲሰማራ
አክሱትሽ ዓለም-ጣይ ከያዕቆብ ጋራ
አብረን ተገዘናል ጋራና ተራራ

“ተከዜ ከአፋፋ እነ ራስ እምሩ
ከነ ጭፍሮቻቸው ፊታውራሪም ብሩ
አረ ስንቱ ጀግና፣ ሌሎችም ነበሩ

“ያ ቆራጡ ጀግና ባላምባራስ ተሰማ
ሶላቶውን ሲፈጅ ሌሊት በጭለማ
ይረጋገጥ ነበር በምብ እንደ ቄጤማ

“መድፉ እያጓራ ታንኩ ሲንተከተክ
ሶላቶው ደንግጦ ሲያምጥ፣ ሲብረከረክ
ማሩኝ! ብሎ መሬት ሲወድቅ፣ ሲማረክ

“ሶላቶው ቢያቅተው መቋቋም ካበሻ
አርበኛን ለማጥፋት በዳዋ፣ በጥሻ
መርዝ ጭሱን ነፋው በአየር መተከሎሻ

“ስንቱ ጎበዝ ጀግና አለቀ በከንቱ
ደሙን አፈሰሰ፣ ተሰዋ ሕይወቱ
ለእናት አገሩና፣ ለልጁ፣ ለሚስቱ

“ከዚያም ወደ ደቡብ ሆለታ መጥተን

መናገሻ ጫካ ከዋሻ ገብተን
አምስቱን ዓመታት ታገልን ሸፍተን

“ሃይሌ ተክላይ ዋዛ አሸከር መስሎ ገብቶ
አስተርጓሚ ነበር ቀን-ቀን ለሶላቶ
ግን አለቃችን ነው ሌሊት-ሌሊት መጥቶ

“እርሱ በሚነግረን ደፈጣ አዘጋጅተን
የጣልያንን ምሽግ ደጋግመን መትተን
ብዙ አስጨነቅናቸው መድረሻ አሳጥተን

“አንድ ቀን ከሩቁ ጥቁር ታንክ ሲመጣ
እኔና ያዕቆብ አድርገን ደፈጣ
ተደብቀን ነበር ከእሾኽ፣ ከጋሬጣ

“አክስትሽ ዓለም-ጣይ ጀግና፣ አርበኛዋ
ጥርሷን ፈገግ አርጋ ያቺ ዘዴኛዋ
ታንኩን አቆመችው፣ ወይ ተንኩለኛዋ!

“ከታንኩ ሊወርድ ሲል በጥይት መታሁት
ሁለተኛውንም ብቅ ብሎ እንዳየሁት
አነጣጠርኩና ደግሜ ቆላሁት

“ግን ይቅር ሊሞቱስ መቸ ወደቁና
ጠመንጃ ለመምዘዝ ሲሉ ጎምበስ-ቀና
አባ ያዕቆብ ደግሞ አንዴ ተኩሰና

“መዝዞ ጎራዴውን አንገት፣ አንገታቸው
ሁለቱን ሶላቶ ደጋግሞ መታቸው
ጭንቅላታቸውን ቆራርጦ ጣላቸው

“ታንኩም ጢቅ ብሎ መሣሪያ ሞልቷል
ለብዙ የሚሆን ሢሳዩ ተከፍቷል
ጠመንጃ፣ ሽጉጡ፣ ቦምቡ ተዘጋጅቷል

“መሣሪያውን ሁሉ አንድ-በአንድ ለቅመነው
መንገደኛውን ሰው ጠርተን አሸከምነው
ታንኩንም ቀፎውን በእሳት አጋዩነው

“ከዚያ መሣሪያውን ከዋሻ ደብቀን
ለብዙ አርበኛ ጠርተን አከፋፍለን

ጠላትን መታኑው ደግመን፣ ደጋግመን

“ይኸ ሁሉ ሆኖ ወራሪው ሲሸነፍ
አገሩ ሲመለስ፣ አርበኛው ሲሰለፍ
ባንዴራችን ባዲስ ሓር ላይ ሲጠለፍ

“ጠላት እንዲወጣ የኢትዮጵያ አባዜ
ስለት ገብቶ ኖሮ በወረራው ጊዜ
'ትዳርም አልፈልግ፣ ሙሽራና፣ ሚዜ...'

“ዓለም በቃኝ ብሎ ከሴት ላይደርስ እርም
ጀግናው ሃይለ ተክላይ ያለም-ጣይ ወንድም
ኑሮውን ፈጸመው ገብቶ ከገዳም

“ታሪኩ ይኸው ነው ያውልሽ ባጭሩ
ወገን የሚያከብሩ ስንት ጀብዱ የሠሩ
ሽማግሌዎችሽ አርበኞች ነበሩ

“አጎትሽ ያዕቆብም ነብሱን ይማርና
አደራ ያለኝ ቃል ስሚኝ በጥሞና
ለወሬ ነጋሪ ዛሬ አድገሻልና

“አዲስ ዘመን መጥቶ ዘመናትም ቢያልፉ
በጥጋብ ሶላቶች ስንት የተለከፉ
በሐበሻ መሬት መርዝ ያርከፈከፉ

“ከቶ እንዳይረሳው ትውልድ ይታዘበው
ጋዜጣና፣ ራድዮ ደራሲም ይዘገበው
የፈጁትንም ሰው ታሪክ ይመዝግበው

“እንዲያው ለሰው ይምሰል ቢነጣ ቆዳቸው
ከጥቁሩ ሽሚዝ ይጠቁራል ልባቸው
እግዜር በብልሐቱ አርቆ ያጥፋቸው

“አዲስ ዘመን መጥቶ አሮጌውም ቢያልፍ
ሰው ችላ ብሎ ትቶት እንዳያርፍ
ዓለም እንዳይረሳው የሠሩትን ግፍ

“ሰው ሁሉ ይወቀው፣ ዓለሙ በይፋ
አንድ ብለሽ ከሰሩ አሜጋና አልፋ
ደጋግመሽ ንገሪ ታሪክ እንዳይጠፋ።”

ገ/አ. ጎርፉ።

Back to Meskot

The views reflected in the above poems are solely of the author and are not necessarily shared by Meskot. You may contact **G.E. Gorfu** for comments at gegorfu@yahoo.com.